

Sygn. akt XI U 3567/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach

Wydział XI (...)

w składzie:

Przewodniczący **SSO Ewa Wyrwas - Wystrychowska**

Protokolant Patrycja Bortlik

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2013r. w Katowicach

sprawy z odwołania **U. K. (U. K.)**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w **S.**

z dnia 20 września 2011 r. Nr (...)

o podjęcie wypłaty świadczenia

na skutek skargi **U. K.**

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 grudnia 2011r. sygn. akt XI U 2746/11

oddala skargę

Sygn. akt XI U 3567/12

UZASADNIENIE

Ubezpieczona U. K. wniosła w dniu 14 grudnia 2012 roku skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tut. Sądu z dnia 20 grudnia 2011 roku, sygn. akt XI U 2746/11, domagając się zmiany decyzji organu rentowego z dnia 20 września 2011 roku i orzeczenia o obowiązku wypłaty zaległej emerytury od dnia 1 października 2011 roku wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia kolejno wymagalnych świadczeń do dnia zapłaty oraz o obowiązku podjęcia wypłaty bieżących świadczeń emerytalnych, a nadto zasądzenia od organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Ubezpieczona wskazała, że prawo do emerytury nabyła w grudniu 2009 roku, a emeryturę pobierała od 1 stycznia 2010 roku do 1 września 2011 roku, nieprzerwanie pracując. Ubezpieczona powołała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, podkreślając, że w braku określenia przez Trybunał zasięgu czasowego wydanego orzeczenia, przyjęć należy jego retrospektywność.

W odpowiedzi Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o nieuwzględnienie żądania ubezpieczonej w zakresie wypłaty świadczenia za okres sprzed dnia 22 listopada 2012 roku. Organ rentowy wskazał, że jego dotychczasowe działania realizowały obowiązujące przepisy prawa, zaś wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13

listopada 2012 roku opublikowany został z dniem 22 listopada 2012 roku. Żądanie zatem zmiany decyzji organu rentowego jest uzasadnione jedynie w części, skoro orzeczenia Trybunału wchodzą w życie z dniem ogłoszenia.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona U. K., urodzona dnia (...), zatrudniona jest jako nauczyciel w Centrum (...) w S., nieprzerwanie, począwszy od dnia 1 września 1975 roku do chwili obecnej.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 4 listopada 2008 roku ubezpieczona wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o emeryturę (v. k. 1 akt ZUS).

Decyzją z dnia 3 grudnia 2008 roku, znak (...), organ rentowy przyznał ubezpieczonej świadczenie emerytalne począwszy od dnia 1 listopada 2008 roku. W decyzji wskazano, iż wypłata emerytury podlega zawieszeniu, jako że ubezpieczona kontynuuje zatrudnienie. Aby otrzymać świadczenie musi ona rozwiązać stosunek pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury (v. decyzja ZUS k. 60 akt ZUS).

Decyzją z dnia 16 stycznia 2009 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. dokonał przeliczenia emerytury ubezpieczonej począwszy od dnia 1 stycznia 2009 roku. Organ rentowy rozpoczął równocześnie wypłatę emerytury. Kolejne wydawane decyzje dotyczyły dalszego przeliczania wysokości otrzymywanego świadczenia z uwagi na zmianę stażu pracy, uwzględnienie w podstawie wymiaru dodatkowego składnika wynagrodzenia, zmianę okresu, z którego ustalono podstawę wymiaru świadczenia oraz waloryzację.

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2011 roku, znak (...), organ rentowy przyznał ubezpieczonej emeryturę od dnia 11 stycznia 2011 roku, tj. od osiągnięcia przez ubezpieczoną wieku emerytalnego (v. wniosek o emeryturę z dnia 05.01.2011 r. k. 1 akt ZUS, decyzja z dnia 04.04.2011 r. k. 15 akt ZUS)

Decyzją z dnia 20 września 2011 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przeliczył emeryturę ubezpieczonej począwszy od dnia 1 kwietnia 2011 roku (tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek), wskazując równocześnie, iż od dnia 1 października 2011 roku wypłata emerytury podlega zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. Zgodnie z decyzją w celu podjęcia wypłaty emerytury ubezpieczona powinna rozwiązać stosunek pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Od powyższej decyzji ubezpieczona wniosła odwołanie, domagając się podjęcia wypłaty przysługującego jej świadczenia emerytalnego. Ubezpieczona wskazała, że wprowadzony nagle zakaz łączenia pracy zawodowej z pobieraniem emerytury pogorszył jej sytuację materialną, zaciągnęła ona bowiem wcześniej kredyt. W jej ocenie nowe przepisy nie są ponadto zgodne z zasadą demokratycznego państwa.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o jego oddalenie, wskazując, że treść odwołania nie wnosi do sprawy żadnych nowych okoliczności faktycznych, bądź argumentów prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji. Organ rentowy podkreślił, iż zawieszenie wypłaty emerytury z powodu kontynuowania zatrudnienia było skutkiem wejścia w życie ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw.

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2011 roku, sygn. akt XI U 2746/11, Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił odwołanie ubezpieczonej.

Powyższe okoliczności faktyczne były w sprawie bezsporne i zostały ustalone przez Sąd na podstawie akt ZUS i akt tut. Sądu sygn. Akt XI U 2746/11.

Sąd odstąpił od przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron na okoliczność daty ustalenia prawa do emerytury ubezpieczonej, wobec stanowiska jej pełnomocnika procesowego, który na rozprawie w dniu 14 lutego 2013 roku przyznał, iż z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego wynika, że ubezpieczona nabyła prawo do emerytury w 2008 roku. Tym samym okoliczność ta – jako bezsporna – nie wymagała dowodu.

W tym miejscu zauważyć również należy, że z uwagi na odniesienie się pełnomocnika ubezpieczonej na rozprawie w dniu 14 lutego 2013 roku do dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego i przyznanie okoliczności z nich wynikających, stan faktyczny niniejszej sprawy uznać należało za bezsporny pomiędzy jej stronami. W szczególności dotyczyło to przyznania, iż prawo do emerytury ubezpieczona nabyła w 2008 roku, a nie w grudniu 2009 roku, jak wskazała w skardze.

Sąd oddalił wniosek ubezpieczonej o odroczenie terminu rozprawy wyznaczonego na dzień 14 lutego 2012 roku, jako że ubezpieczona była właściwie reprezentowana na rozprawie przez fachowego pełnomocnika, a ponadto nie przedłożyła zaświadczenia lekarza sądowego o niezdolności do stawienia się na rozprawie.

Sąd zaważył, co następuje:

Stosownie do brzmienia art. 399 § 1 k.p.c. w wypadkach przewidzianych w ustawie można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem.

Jedną z takich podstaw prawnych przewiduje art. 401¹ k.p.c., zgodnie z którym można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. W takiej sytuacji skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Jeżeli w chwili wydania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego orzeczenie, o którym mowa w art. 401¹, nie było jeszcze prawomocne na skutek wniesienia środka odwoławczego, który został następnie odrzucony, termin biegnie od dnia doręczenia postanowienia o odrzuceniu, a w wypadku wydania go na posiedzeniu jawnym – od dnia ogłoszenia tego postanowienia (art. 407 § 2 k.p.c.).

Po wniesieniu skargi zostaje ona poddana wstępnej kontroli o charakterze formalnym. Zgodnie bowiem z treścią art. 410 § 1 k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym.

Zaznaczenia wymaga, że w zakresie badania podstaw wznowienia na posiedzeniu niejawnym mieści się jedynie stwierdzenie, czy skarżący wskazuje podstawę wznowienia i czy odpowiada ona jednej z podanych w Kodeksie postępowania cywilnego przyczyn uzasadniających żądanie wznowienia, nie zaś, czy podstawa ta rzeczywiście istnieje (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 roku, sygn. akt II CZ 121/05, LEX nr 439203). Jeśli wskazana podstawa została sformułowana w sposób odpowiadający ustawie, ale w rzeczywistości nie występuje, skarga podlega odrzuceniu z mocy art. 410 § 1 k.p.c. Odrzucenie skargi o wznowienie postępowania nie może natomiast nastąpić w przypadku, gdy podstawa ta istnieje, ale jest merytorycznie nieuzasadniona (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2009 roku, sygn. akt II UZ 2/09, LEX nr 527081).

W tym zakresie stwierdzić należy, że skarżąca wskazała podstawę wznowienia postępowania określoną w art. 401¹ k.p.c., przy czym skarga wniesiona została z zachowaniem wymaganego terminu. Brak było tym samym podstaw do jej odrzucenia.

Stosownie do brzmienia art. 412 § 1 k.p.c. sąd rozpoznaje sprawę na nowo w granicach, jakie określa podstawa wznowienia. Oznacza to, że nie rozpoznaje sprawy po raz kolejny w pełnym zakresie, tak jak czyni to sąd pierwszej, czy drugiej instancji, którego dotyczy wada powołana jako podstawa wznowienia. Ponadto sąd związany jest podstawą wznowienia podaną w skardze. Zatem skarżący, opierający skargę na konkretnej podstawie wznowienia, ukierunkowuje czynności sądu na ustalenie, czy podana w skardze postawa wznowienia zaistniała oraz – w

przypadkach przewidzianych w art. 403 i 404 k.p.c. – czy miała istotny wpływ na treść wyroku zaskarżonego skargą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2011 roku, sygn. akt III CSK 311/10, LEX nr 960541). Rozpoznanie sprawy w granicach zakreślonych przez podstawę wznowienia oznacza, że sąd może oceniać, czy wskazana w skardze podstawa wznowienia jest uzasadniona i jaki wpływ na treść zaskarżonego wyroku ma jej ewentualna zasadność. W tak określonym zakresie rozpoznania mieści się również możliwość uznania, że, pomimo zasadności podstawy wznowienia, orzeczenie odpowiada prawu. Oddalenie skargi o wznowienie postępowania jest wyrazem negatywnej oceny zasadności zgłoszonej podstawy wznowienia postępowania lub braku jej wpływu na treść wydanego uprzednio wyroku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2009 roku, sygn. akt III UK 5/09, publ. OSNP 2011/1-2/17).

Podstawą skargi o wznowienie w niniejszej sprawie było oparcie wyroku z dnia 20 grudnia 2011 roku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego z dnia 20 września 2011 roku na treści art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.; dalej jako: ustawa emerytalno – rentowa)

Przypomnieć zatem należy, że ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2010 roku, Nr 257, poz. 1726, z późn. zm.; dalej jako: ustawa zmieniająca) zmieniono m.in. brzmienie art. 103 ustawy emerytalno – rentowej. Przepis ten w ust. 1 otrzymał brzmienie: „prawo do emerytur i rent ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 103a-106”. Z kolei ust. 2 po zmianach stanowił, iż „przepisu ust. 1 nie stosuje się do emerytów, którzy ukończyli 60 lat (kobiety) lub 65 lat (mężczyźni), z zastrzeżeniem art. 103a” (art. 6 pkt 1 ustawy zmieniającej). Mocą tej samej ustawy dodano do ustawy emerytalno – rentowej art. 103a w brzmieniu „prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego” (art. 6 pkt 2 ustawy zmieniającej). Ustawa z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw weszła w życie z dniem 1 stycznia 2011 roku, z wyjątkiem niektórych jej przepisów. Jednocześnie ustawa ta w art. 28 stanowiła, iż do emerytur przyznanych przed dniem jej wejścia w życie przepisy ustawy, o której mowa w art. 6 (tj. ustawy emerytalno – rentowej) oraz ustawy, o której mowa w art. 18 (tj. ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych), w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 roku.

Wyrokiem z dnia z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/12 (Dz.U. z 2012 roku, poz. 1285), Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu (...), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zdaniem Trybunału rozwiązanie zastosowane przez ustawodawcę w art. 28 ustawy zmieniającej spowodowało, że osoby, które już skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku musiały, na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej w związku z art. 103a ustawy emerytalno – rentowej, poddać się nowej, mniej korzystnej dla nich treści ryzyka emerytalnego. Innymi słowy, ubezpieczeni, którzy prawo do emerytury uzyskali po spełnieniu jedynie warunku osiągnięcia wieku (oraz odpowiedniego stażu ubezpieczeniowego), musieli ponownie zrealizować swoje prawo do emerytury według nowej treści ryzyka, czyli spełnić również warunek rozwiązania stosunku pracy, aby emeryturę nadal pobierać od dnia 1 października 2011 roku. Oceniając opisaną wyżej sytuację osób, które nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku z punktu widzenia zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz bezpieczeństwa prawnego obywateli, Trybunał doszedł do wniosku, że gdyby w momencie przejścia na emeryturę osoby te wiedziały, że będą musiały przerwać zatrudnienie, aby uzyskać świadczenie emerytalne, to w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego zrezygnowałyby ze złożenia wniosku o ustalenie prawa do emerytury i kontynuowałyby zatrudnienie.

Trybunał stwierdził, że z chwilą ogłoszenia sentencji wydanego przez niego wyroku w Dzienniku Ustaw utraci moc art. 28 ustawy zmieniającej w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emerytalno – rentowej do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Znaczy to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011 roku.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że ubezpieczona jako osoba, która nabyła prawo do emerytury począwszy od dnia 1 listopada 2008 roku (decyzją z dnia 3 grudnia 2008 roku) nie mieści się w kategorii osób wymienionych w orzeczeniu Trybunału, czyli takich, które nabyły prawo do emerytury od dnia 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku.

W dacie bowiem nabycia prawa do emerytury przez ubezpieczoną obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy emerytalno – rentowej, dodany przez art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 21 stycznia 2000 roku o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 9, poz. 118), który stanowił, że prawo do emerytury ulega zwieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Przepis art. 103 ust. 2a ustawy emerytalno – rentowej został uchylony na podstawie art. 37 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych (Dz.U. Nr 228, poz. 1507).

Zatem w chwili nabycia przez ubezpieczoną prawa do emerytury, wypłata świadczenia została zawieszona z uwagi na obowiązujący wówczas przepis art. 103 ust. 2a ustawy emerytalno – rentowej – z powodu kontynuowania zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy. Następnie podjęto wypłatę zawieszony emerytury z uwagi na uchylenie w/w przepisu od dnia 8 stycznia 2009 roku.

W orzecznictwie – w czasie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy emerytalno – rentowej – wielokrotnie podkreślano, że kontynuacja zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, po nabyciu prawa do emerytury, przesądza o zawieszeniu prawa do tego świadczenia (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2004 roku, sygn. akt II UK 274/03, publ. OSNP 2004/21/376; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2005 roku, sygn. akt I UK 358/04, publ. OSNP 2006/7-8/121, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2007 roku, sygn. akt I UK 133/07, LEX nr 863926).¹

Podkreślenia wymaga również, że Trybunał Konstytucyjny poddał kontroli treść art. 103 ust. 2a ustawy emerytalno – rentowej i w wyroku z dnia 7 lutego 2006 roku (sygn. akt SK 45/04, publ. OTK ZU 2/ (...), poz. 15) uznał, że przepis ten jest zgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 i art. 67 ust. 1 Konstytucji RP oraz nie jest niezgodny z art. 30, art. 65 ust. 1, art. 70 ust. 5 i art. 73 Konstytucji.

Po uchyleniu przepisu art. 103 ust. 2a ustawy emerytalno – rentowej świadczenie emerytalne było ubezpieczonej wypłacane (od stycznia 2009 roku).

Jak dalej wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, decyzją z dnia 4 kwietnia 2011 roku organ rentowy przyznał ubezpieczonej emeryturę od dnia 11 stycznia 2011 roku, tj. od osiągnięcia przez nią wieku emerytalnego (60 lat). Decyzją zaś z dnia 20 września 2011 roku zawiesił wypłatę świadczenia z uwagi na kontynuowanie przez ubezpieczoną zatrudnienia, do czego – jak podkreślono już wyżej – miał podstawy w świetle kolejnej zmiany przepisów i dodania do ustawy emerytalno – rentowej art. 103a. Zawieszenie wypłaty świadczenia nastąpiło od dnia 1 października 2011 roku.

Wyrokiem z dnia z dnia 13 listopada 2012 roku Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją art. 28 ustawy zmieniającej w związku z art. 103a ustawy emerytalno – rentowej, stwierdzając przy tym, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury

– nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku. Zatem skutki orzeczenia Trybunału nie odnoszą się do ubezpieczonej i brak jest podstaw do podjęcia wypłaty jej świadczenia emerytalnego od dnia 1 października 2011 roku. Ubezpieczona nie kwestionowała bowiem, że pozostawała i pozostaje nadal w stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą.

Podkreślenia wymaga, że osoby, które – tak jak ubezpieczona – nabyły prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 roku, albo po dniu 31 grudnia 2010 roku, nabyły to prawo w zupełnie innym kształcie niż osoby objęte orzeczeniem Trybunału. Nabyły je bowiem pod rządem przepisów, które uzależniały wypłatę świadczenia od rozwiązania stosunku pracy. Osoby te musiały zatem, występując o emeryturę, liczyć się z tym wymogiem. Okoliczność, iż osobom tym przez pewien czas umożliwiono, pomimo pozostawania w stosunku pracy, pobieranie emerytury, było dla nich rodzajem przywileju, a nie zagwarantowaniem swego rodzaju prawa nabytego. Natomiast osoby, które nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku, nabyły je w innym kształcie – bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy. Trybunał uznał zatem, że późniejsza zmiana przepisów, wymuszająca na tych osobach rozwiązanie stosunku pracy celem dalszego pobierania świadczenia, godziła w konstytucyjną zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Reasumując, powołany przez ubezpieczoną wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie ma zastosowania w jej sprawie i nie może stać się przyczyną zmiany wyroku z dnia 20 grudnia 2011 roku, ani poprzedzającej go decyzji organu rentowego z dnia 20 września 2011 roku.

W tym kontekście jedynie na marginesie zauważyć należy, że nie miała racji ubezpieczona, argumentując, iż Trybunał Konstytucyjny nie określił skutków wydanego przez siebie wyroku.

Tym samym nie można również podzielić stanowiska ubezpieczonej, wedle którego skoro organ rentowy „uznał” obowiązek wypłaty świadczeń począwszy od dnia 22 listopada 2012 roku, orzeczenie z dnia 20 grudnia 2011 roku i poprzedzająca je decyzja organu rentowego powinny zostać zmienione. W świetle stanowiska zajętego przez Trybunał Konstytucyjny brak jest do tego podstaw prawnych.

Zgodnie z brzmieniem art. 412 § 2 k.p.c. po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd stosownie do okoliczności bądź oddala skargę o wznowienie, bądź uwzględniając ją zmienia zaskarżone orzeczenie albo je uchyla i w razie potrzeby pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Z przyczyn wskazanych wyżej, na podstawie powoływanych przepisów oraz art. 412 § 2 k.p.c., Sąd skargę ubezpieczonej oddalił jako nieuzasadnioną.

SSO Ewa Wyrwas – Wystrychowska